

# שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

ח.

רכינו תנאל

(ב) [כריתות י"ג, ט] ערכין טו. ע"ש [פסות טו. ע"ש כריתות טו. ע"ש] (ג) [כסות טו. הכריתות טו.] אכל מלת בקהל הבה נבחרת וכן חסות דהכל דה"ה ע"ז דברים ט"ו א"ל מן. שז מלחמי נפ' כ"ש כהנא כסותה דכריתות מפי ע"מ ומפי ע"מ דל"ל הכה כמו דלחית ככריתות ומלת בקהל הבה טעות הוא ע"כ ואלות חידוש דה"ה הבה ד"ה על ג' דברים וכו' והכלה לרבינו וכו' ומכיון דה"ה נבחרת ללשון חזקיהו ע"מ פסחים ויבין ספק דלרבינו חזקיהו וי"ל גם כה"ה על ג' נבחרת ללשון חזקיהו ע"מ. ע"ז כ"כ. ע"מ ח"ל. כ"ק ל"ל: דברים י"ט. (ס) [נבחרת לה. וכו' כ"ט, א].

## תורה אור השלם

1. וכפר וירא ויחזק את ישראל ויפשיעוהו לכל חטאתם וכן יעשה לאהל מועד השכן אתם בחור טמאם: ויקרא טו טו

## הנהגות הב"ח

(ב) נ"ב הוא ואימא יולדת: (ג) הם מוכרע ואימא מלרע:

## מוסף רש"י

נבנה דאכפר ליה. יקריס ויכח של נע כפיו לו על אהו חטא (וסוטה טו.) לאישתרווי (בקהל) בקדשים שיש טומאת שחוקים הכתוב כפרה לטהרתן, זו וזה יולדת ויולדת ועוד טומאת שחוקים.

אי נמי בהך דלאו בני גלות. הרבה שניין במסכת מכות (פ"ג) כגון שברנו דרך עליה או מי שילאה אכן ממחית ירו והוליא להה ראשו וקבלה: מה חלק. בטומאת מקדש משאר טומאות: דמיין עולה ויורד. ושאר שנגמ עבירה בקרבן קנוע: דמיין

גילוי עריות בו' אי במויד בר קטלא הוא. ובהך דליכא קטלא אלא כרת ליכא לאוקומה דהא איכא למיפך בר מלקות הוא כדפרישית: ואימא יולדת. פירש הקונטרס יולדת שגבר עליה יום הכפורים מהכל נקדשים ואין לריבה להביא קרבן ואף על גב דאסן קן לא אחי לכלל חטאת אין לחוש כיון דבטומאת מקדש וקדשו אחי לכלל חטאת דפרישית לעיל ולא מקרי נמי פעמים בשנה הואיל ואין זמנה קנוע אלא פעם אחת בשנה אכל קשה דהא גר קרבן הוא ואין יכפר על גר קרבן וי"ל דהואיל וקרבן יולדת לא אחי לכפרה אלא להכשיר נקדשים אין זה גר קרבן אפילו לר' שמעון דלמר יולדת חטאת היא מכל מקום עקרו אינו אלא להכשיר נקדשים אכל קשה מאי פריך דאי פריך שלא מטעמן להביא קרבן כלל הוה ליה לשניי כדמשני גבי שער המשמלת בפרק תמרא דכריתות (דף טו.) יולדת כי קמייתו קרבן לאישתרווי נקדשים ואנויר נמי משני דלא מייתי אלא כדי למיילת עליה נזירות טהרה לך נראה לרכיני חס דהכל מספק יולדת פריך כגון ספק אש נפל הפילה אש רוח הפילה ולא הומוקה עובדה דאי בפרק המפלת (נה דף טט.) או לא הרגישה שפילה דלאו נת קרבן היא ואע"ג דמייתא חטאת העוף על הספק דלאשתרווי) בסוף נדה (דף עב.) לא חשיב בר קרבן מידי דהוה לחייבי אשמות מליין דלא חשיב בני קרבן בפרק תמרא דכריתות (דף טט.) כיון דאין נזאין אלא על הספק ועוד דהא איכא עולת העוף שאין מביאין על הספק והשתא פריך הכל דמילת לה השעיר עד לאמר יוה"כ שמיבא חטאת העוף וכן כל בני דבסמון אכל בפרק תמרא דכריתות (דף טו.) פריך דלא תביא כלל דהשתא אחי שפיר דלא משני הכא כדמשני התם: אמר קרא אב"ב האתאם. וז"ל קרבן יולדת נמי איקרי חטאת וי"ל דכעי שגא על חטאת דומיא דפשיעו ולא מצי לשניי אמר קרא וכפר דכריתות נמי כתיב וכפר והיינו שמכפרה ומטהרה לאכול נקדשים: ואימא סצורע. ומאי חלק וכו'. ואם תאמר והא מייתי נמי אשם וי"ל דבטמאת שלו מיהא חלק להקל: על ד' דברים נגעים באין. מימה והא לא מייתי בעלמא קרבן אהך עבירות אלא כשהוא מלרע והיכי מיקא אדעתין דלחטאה קמייתו

ונראה לרבינו ד"ס דלאשתרווי בקהל דלאו לכפרה מייתי אלא לאשתרווי בקהל: אימא נזיר טמא. פירוש ולא ידע שטמא ומאי חלק דמייתי מורין אע"ג דמייתי נמי אשם מכל מקום הקרבן שחייבו הכתוב לצד מאשם חלק להקל: ורבי אע"ג דאמר נזיר חוטא הוא כ"ל. ואם תאמר והא לא איקרי חוטא אלא לפי שזעיר עצמו מן היין והשעיר אינו בא לכפר אלא על הטומאה שחייבו הכתוב לטהר את ישראל ויפשיעוהו לכל חטאתם וכן יעשה לאהל מועד השכן אתם בחור טמאם: ויקרא טו טו

גילוי עריות נמי היכי דמי אי במויד בר קטלא הוא אי בשונג בר קרבן הוא במויד ולא אתרו ביה בשונג ולא אתידע ליה שפיכות דמים נמי ה"ד אי במויד בר קטלא הוא אי בשונג בר גלות הוא במויד ולא אתרו ביה בשונג ולא אתידע ליה אי נמי בהך דלאו בני גלות ניגהו אמר מר יבול על שלש טומאות הללו יהא שיעיר מכפר ת"ל יטומאות ולא כל טומאות מה מציינו שחלק הכתוב מכלל כל הטומאות בטומאת מקדש וקדשו אף כאן בטומאת מקדש וקדשו דברי רבי יהודה מאי חלק דמייתי בעולה ויורד אימא ע"ז ומאי חלק דמייתי ע"ז יולדת מצורע נזיר (וכו'')

דמייתי שיעירה ולא כשבה אמר רב כהנא אמר חלק להקל קאמרינן והאי חלק להחמיר הוא (ב) אימא יולדת דחלק דמייתא עולה ויורד אמר רב הושעיא יכלל האתאם ולא לכל טומאות ולר' שמעון בן יוחאי דאמר יולדת נמי חוטאת היא מאי איכא למימר רבי שמעון למעמיה דאמר ממקומו הוא מוכרע (ג) אימא מצורע (ד) אמר רב הושעיא לכל חטאתם ולא לכל טומאתם ולר' שמואל בר נחמני (ה) דאמר על שבעה דברים נגעים באין מאי איכא למימר התם נגעים דאכפר ליה וקרבן לאישתרווי (ו) בקהל ואימא נזיר טמא דחלק דמייתי תורים ובני יונה אמר רב הושעיא לכל חטאתם ולא לכל טומאתם ולר' אלעזר הקפר (ז) דאמר נזיר נמי חוטא הוא מאי איכא למימר סבר לה בר' שמעון דאמר ממקומו הוא מוכרע אמר מר ר' שמעון אומר ממקומו הוא מוכרע הרי הוא אומר ויכפר על הקדש מטומאות מטומאותו של קודש בו' שפיר קאמר רבי שמעון ורבי יהודה אמר לך ההוא מיבעי ליה כי היכי דעביד לפני ולפנים הכי נעביד בהיכל ורבי שמעון ההוא ימוכן יעשה נפקא ורבי יהודה אי מההיא הוה אמינא נתיי פר ושעיר אחריו ונעביד קמ"ל ור' שמעון וכן יעשה לאהל מועד מיניה משמע אמר מר יבול על כל טומאות שבקודש יהא שיעיר זה מכפר ת"ל מפשעיהם לכל חטאתם וגו' מאי ניהו יש בה דיעה בתחלה ויש בה דיעה בסוף האי בר קרבן הוא לא צריכא דאתידע ליה סמוך לשקיעת החמה ס"ד אמינא דרמייתי ניהלי

גילוי עריות נמי היכי דמי אי במויד בר קטלא הוא אי בשונג בר קרבן הוא במויד ולא אתרו ביה בשונג ולא אתידע ליה שפיכות דמים נמי ה"ד אי במויד בר קטלא הוא אי בשונג בר גלות הוא במויד ולא אתרו ביה בשונג ולא אתידע ליה אי נמי בהך דלאו בני גלות ניגהו אמר מר יבול על שלש טומאות הללו יהא שיעיר מכפר ת"ל יטומאות ולא כל טומאות מה מציינו שחלק הכתוב מכלל כל הטומאות בטומאת מקדש וקדשו אף כאן בטומאת מקדש וקדשו דברי רבי יהודה מאי חלק דמייתי בעולה ויורד אימא ע"ז ומאי חלק דמייתי ע"ז יולדת מצורע נזיר (וכו'')

והכי פירושא קמיני מה פשעים שאין בני קרבן אף חטאים ומאי ניהו טומאה דממעט מהאי קרא הוה דנת קרבן ואינו זו שיש בה דיעה בתחלה וידעה בסוף: האי בר קרבן. עולה ויורד הוא ולמה לי למימר דלא ניכפר האי שיעיר ע"ג: סמוך לשקיעת החמה. ערב יום הכפורים ולא היה שהות להביא קרבנו: ניהלי

והשעיר אינו בא לכפר אלא על הטומאה שחייבו הכתוב לטהר את ישראל ויפשיעוהו לכל חטאתם וכן יעשה לאהל מועד השכן אתם בחור טמאם: ויקרא טו טו

מאי היא חלוקת טומאת מקדש וקדשו סבל חייבי קרבן דאינו בעולה ויורד. ואימא ע"ז דחלוקה טומאתה דהיא בשעירה. ודחוקן אן חלק להקל קאמרינן. וחלוקה דטומאת ע"ז להחמיר עליה היא. מפורשת בספרי. ואימא יולדת ואיכא ר' שמעון דאמר יולדת חטאת היא. כי בשעה שבורע לילך נשבעת שלא תחוק לבעלה. ודחוקן ר' שמעון לטעמיה דאמר מסיקפו הוא מוכרע. ואימא טומאת מצורע שהוא חוטא. דאמר ר' שמואל בר נחמני א"ר יוחנן על שבעה דברים נגעים באים. על לשון הרע. ועל שפיכות דמים. ועל שביעה שוא. ועל גילוי עריות. ועל נסוח הרוח. ונזיל הגולג. ועל גזרת העין. על לשון הרע שנאמר מלשני בסתר רעהו אחר אצות. ואין צמיחת אלא צינת דמהרגס לצמיחת לחוליו. ואמרינן מצורע מוחלט. זו השבועה שורשת בסוף כריתות. ואמר שאני נגעים בהם כפר ליה נגעים. ואימא נזיר וכו' אלעזר הקפר דאמר כססתא תענית כי כל נזיר חוטא הוא. ושניי סבר לה כי

מאי היא חלוקת טומאת מקדש וקדשו סבל חייבי קרבן דאינו בעולה ויורד. ואימא ע"ז דחלוקה טומאתה דהיא בשעירה. ודחוקן אן חלק להקל קאמרינן. וחלוקה דטומאת ע"ז להחמיר עליה היא. מפורשת בספרי. ואימא יולדת ואיכא ר' שמעון דאמר יולדת חטאת היא. כי בשעה שבורע לילך נשבעת שלא תחוק לבעלה. ודחוקן ר' שמעון לטעמיה דאמר מסיקפו הוא מוכרע. ואימא טומאת מצורע שהוא חוטא. דאמר ר' שמואל בר נחמני א"ר יוחנן על שבעה דברים נגעים באים. על לשון הרע. ועל שפיכות דמים. ועל שביעה שוא. ועל גילוי עריות. ועל נסוח הרוח. ונזיל הגולג. ועל גזרת העין. על לשון הרע שנאמר מלשני בסתר רעהו אחר אצות. ואין צמיחת אלא צינת דמהרגס לצמיחת לחוליו. ואמרינן מצורע מוחלט. זו השבועה שורשת בסוף כריתות. ואמר שאני נגעים בהם כפר ליה נגעים. ואימא נזיר וכו' אלעזר הקפר דאמר כססתא תענית כי כל נזיר חוטא הוא. ושניי סבר לה כי